

ЮЛИАНА МАНОВА
ЗАЙЦИ

chitanka.info

Мария се усмихна насън. Сънуваше бебето, което скоро щеше да ѝ се роди. Беше момиченце. То ѝ се усмихваше, гукаше и размахваше малките си ръчички. Тя го притисна силно към себе си. И изведнъж детето я захвапа за корема. Мария нададе отчаян вопъл и... се събуди. Без да отваря очи знаеше, че всичко е наред. Въздъхна облекчено. Отвратителен кошмар! Тя отпусна ръце върху завивката, но усети нещо мокро и лепкаво. Внезапно отвори очи, изпълнена със смъртен ужас. Върху корема ѝ седеше Томи — домашният заек. Девојката се усмихна на себе си. На 19 години, чакаща първото си дете, вече бе твърде голяма, за да се плаши от глупави сънища и един попикан заек. Тя пак погледна зайчето. От устата на сладурчето висеше нещо. Мария се надигна да го махне и тогава видя какво е. Беше детска ръчичка, все още недооформена напълно. Жената изпищя, но се задави от кървавите вълни, надигащи се към гърлото ѝ. С невинен поглед, чисто бялото зайче се наведе и мушна главичката си в кървавата каша, която доскоро беше корема на стопанката му. Мария се обърна за помощ към мъжа си. Щом изви глава към него, тя срещна празния поглед на мъртвите му, изцъклени очи. Гърлото му беше разкъсано и от него се подаваха мускули и кости, от които все още капеше кръв. Мария ужасена извърна очи и последното, което видя помръкващият ѝ поглед, беше бялото, пухкаво зайченце, което с окървавената си муцунка се опитваше да прегризе червата ѝ.

Свац повдигна устни, което би трябвало да наподобява човешката усмивка. Какви лесни жертви бяха „господарите“ му! Хората бяха такива глупаци! От толкова години чакаха марсианците, а истинските междузвездни туристи — турунците — бяха наречени с името „зайци“ и не им бе обърнато никакво внимание. Те се заселиха тук отначало от любопитство да изучат навиците на хората. Но после любопитството прерасна в желание да завладеят тази хубава планета, съвсем различна от тяхната родна Турунция, цялата покрита с пустини и блата, вечно мрачна. Беше им нужна година, година и половина, за да са готови за масовото изстребване на съществата, наричащи се „хомо сапиенс“. Всичко трябваше да свърши тази нощ. Свац отново повдигна устни в грозна гримаса, скочи от леглото и отиде да помага на останалите турунци.

На сутринта Земята се събуди пропита с кръв и миришеща на смърт. Никъде не се мяркаше човек. За сметка на това, навсякъде се

разхождаха зайци.

6 декември 1997 год.

Издание: Юлиана Манова, „Времето на Сатаната“ (сборник с разкази), издателство „Весела Люцканова“, 2001 г.

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.